

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jiřího Vilda a soudců Mgr. Tomáše Hodného a JUDr. Lenky Novotné v právní věci

žalobce: **Společenství JEDNIČKA pro dům čp. 2102, 2103, IČO 28697529**
sídlem V. Majakovského 2103, 434 01 Most
zastoupený advokátem Mgr. Ivo Šilhou
sídlem Opletalova 1015/55, 110 00 Praha 1

proti

žalovaným: 1. [REDACTED] narozená dne [REDACTED]
bytem [REDACTED]
2. [REDACTED] narozený dne [REDACTED]
bytem [REDACTED]
oba zastoupení advokátkou Mgr. Ilonou Nohelovou
sídlem Na Květnici 1113/8, 140 00 Praha 4

o 135 841,10 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalovaných proti rozsudku Okresního soudu v Mostě ze dne 12. 3. 2019, č. j. 13 C 246/2017-93

takto:

I. Rozsudek okresního soudu **se:**

a) ve výroku I. **potvrzuje,**

b) ve výroku II. **mění** potud, že výše náhrady nákladů řízení činí 96 835 Kč, jinak **se** v tomto výroku **potvrzuje.**

II. Žalovaní jsou povinni zaplatit žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 24 425 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Iva Šilhy, advokáta se sídlem v Praze.

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Havlínová.

(K.ř.č. 1 - rozsudek - 1. strana)

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem okresní soud uložil žalovaným zaplatit žalobci společně a nerozdílně částku 135 841,10 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 73 558,70 Kč od 5. 9. 2017 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok I.) a dále žalovaným uložil povinnost zaplatit žalobci společně a nerozdílně na náhradu nákladů řízení částku 87 072,29 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce (výrok II.).
2. Okresní soud rozhodoval o žalobě, kterou se žalobce proti žalovaným domáhal zaplacení nedoplatku za vyúčtované dodávky služeb spojených s bydlením (tepla a teplé užitkové vody) za roky 2016 a 2017. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaní jako podíloví spoluvlastníci bytové jednotky č. ■ v domě čp. ■ v ■ ulice ■ žalobci řádně a včas neuhradili splatný nedoplatek podle vyúčtování služeb za rok 2016 a ocitli se v prodlení i s úhradou podstatné části jednotlivých měsíčních záloh za tytéž služby v roce 2017. Žalovaní dlouhodobě zpochybňují správnost veškerých vyúčtování služeb, v nichž je jejich byt zahrnut do otopné soustavy domu, přestože na základě předchozích kroků žalovaných byl jejich byt od centrálního vytápění fakticky odpojen (je vytápěn nezávislým topením – přímotopy) a jde-li o dodávky teplé užitkové vody, zajišťují si je žalovaní vlastním způsobem. Tato okolnost podle názoru žalobce nezavazuje žalované povinnosti platit základní složku nákladů na dodávku teplé užitkové vody, kterou jim v předmětných vyúčtováních předepsal k úhradě. Jde-li o dodávky tepla, je podle názoru žalobce nutné na byt žalovaných i nadále hledět jako na bytovou jednotku neodpojenou od dodávek tepla, neboť o takové změně (vytvoření vlastní nezávislé otopné soustavy) nebylo dosud vydáno pravomocné rozhodnutí stavebního úřadu. Žalovaní jsou proto povinni platit jak základní složku nákladů na teplo, tak i složku spotřební. Pro účely určení spotřební složky nákladů na teplo je nezbytné (vzhledem k absenci měřičů tepla na radiátorech v bytě žalovaných) vycházet z náhradního výpočtu dle vyhlášky č. 372/2001 Sb. a zákona č. 67/2013 Sb. Žalovaní s nároky žalobce nesouhlasili, poukazovali na faktický stav ohledně vytápění bytu vlastním způsobem, s čímž právní úprava stanovená shora uvedenou vyhláškou nepočítá. Žalobce žalovaným jím vyúčtované služby nedodává, vyúčtované částky považují žalovaní za neodpovídající realitě a v případě jejich zaplacení by na straně žalobce vznikalo bezdůvodné obohacení.
3. Okresní soud po provedeném dokazování vyšel ze zjištění, že žalovaní jsou podíloví spoluvlastníci bytové jednotky nacházející se v bytovém domě, kde vzniklo společenství vlastníků jednotek, které zajišťuje dodávky služeb spojených s užíváním bytů jejich vlastníky. Byt žalovaných byl přitom se souhlasem žalobce odpojen od dodávek teplé užitkové vody, avšak bez potřebného souhlasu žalobce (a bez vydání správního rozhodnutí) odpojili žalovaní svůj byt i od centrální otopné soustavy. Pokud žalobce za této situace vyúčtoval žalovaným základní složku nákladů za dodávky teplé užitkové vody a současně i základní a spotřební složku nákladů za dodávku tepla (převzetí vyúčtování žalovanými nebylo mezi účastníky řízení sporné), postupoval správně a jeho nárok v jím stanovených částkách je po právu. Výši dlužné částky za rok 2016 zjistil okresní soud z předloženého vyúčtování (jako rozdíl mezi přeúčtovanými náklady od přímých dodavatelů služeb žalobci a zálohami uhrazenými žalovanými), v případě pohledávky žalobce za rok 2017 stanovil výši dlužné částky jako rozdíl mezi žalobcem předepsanými zálohami a dílčími platbami provedenými žalovanými v každém jednotlivém kalendářním měsíci roku 2017. Po právní stránce posoudil okresní soud nároky žalobce podle zákona č. 67/2013 Sb., kterým se upravují některé otázky související s poskytováním plnění spojených s užíváním bytů, a podle vyhlášky č. 372/2001 Sb., v platném znění, a žalobu shledal zcela důvodnou. Při právním posouzení vyšel okresní soud i ze závěrů vyjádřených v pravomocných rozhodnutích odvolacího a dovolacího soudu ve věci, která byla mezi stejnými účastníky rozhodována v řízení vedeném u téhož okresního soudu pod sp. zn. 33 C 274/2015 a která se týkala typově totožných nároků žalobce (vyúčtování služeb za roky 2013 až 2015). Vzhledem k prodlení žalovaných s úhradou

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Havlíková.

(K.ř.č. 1 - rozsudek - 2. strana)

splatného vyúčtování za rok 2016 přiznal okresní soud žalobci i jím požadovaný zákonný úrok z prodlení. Výrok o náhradě nákladů řízení okresní soud odůvodnil plným procesním úspěchem žalobce, jemuž přiznal zcela náhradu nákladů řízení v rozsahu odměny a náhrad jeho právního zástupce z řad advokátů (§ 142 odst. 1 o. s. ř.).

4. Proti tomuto rozsudku podali včasné odvolání oba žalovaní. Mají za to, že okresní soud dospěl k nesprávným skutkovým závěrům, když nepřihlédl ke všem jejich tvrzením a věc také nesprávně právně posoudil. Nesouhlasí se závěry okresního soudu, pokud při svém rozhodování vychází ze skutečnosti, že žalovaní ve svém bytě v rozhodné době odebírali služby související s vytápěním bytu a dodávkami teplé vody. Žalovaní takové služby od žalobce neodebírali, neboť dodávku teplé vody si po dohodě se žalobcem zajišťovali sami, v případě vytápění bytu odpojili v bytě se nacházející radiátory od centrálního vytápění a vytápění si zajišťují pomocí elektrických přímotopů. Byt žalovaných je tedy vytápěn jiným způsobem a není pravdou, že do něj pouze prostupuje teplo z okolních vytápěných prostor, čímž žalobce odůvodňuje úhradu základní složky u ceny dodávky tepla. Spotřební složka ceny tepla stanovená dle matematického výpočtu je podle žalovaných pouze iluzorní hodnotou bez konkrétní vypovídací hodnoty ke skutečné spotřebě. Těmito skutečnostmi se však okresní soud podle žalovaných vůbec nezabýval a vyšel pouze z písemných podkladů od žalobce. Nesprávným je podle žalovaných také právní závěr okresního soudu, který považoval byt žalovaných za součást zúčtovací jednotky žalobce (konečného spotřebitele), přestože není sporu o tom, že byt žalovaných byl od otopné soustavy fakticky odpojen. Na byt žalovaných je z tohoto důvodu třeba nahlížet jako na samostatnou zúčtovací jednotku odlišnou od žalobce, jejíž vytápění je zajišťováno nezávislým způsobem. Žalovaní si dodávku tepla zajišťují bez účasti poskytovatele (žalobce), proto ani s žalobcem neuzavírali žádnou písemnou smlouvu, z níž by pro žalobce vyplýval nárok na přeučtování dodávky služeb, které žalovaným ve skutečnosti nedodává. Okresní soud ostatně dosud nijak nevysvětlil, o jaký občanskoprávní vztah se mezi žalobcem a žalovanými jedná, nelze-li nárok žalobce podřadit pod plnění ze smlouvy, náhradu škody ani bezdůvodné obohacení. Na projednávanou věc přitom již nelze aplikovat ustanovení zrušeného zákona č. 74/1994 Sb., o vlastnictví bytů, neobstojí proto ani závěr okresního soudu, že ke změně vytápění bytu žalovaných byl nezbytný souhlas všech zbývajících vlastníků jednotek (ustanovení § 1214 nového občanského zákoníku nezahrnuje rozhodnutí o změně způsobu vytápění mezi ta rozhodnutí, kde je nezbytný jednohlasný souhlas všech vlastníků jednotek). Nerespektoval-li okresní soud novou právní úpravu, která již souhlas všech vlastníků jednotek nevyžaduje, způsobil tím nepřezkoumatelnost svého rozsudku. Nelze přitom dovozovat, že by žalovaní změnou způsobu vytápění jakkoli zasahovali do vlastnického práva ostatních vlastníků jednotek v domě, k takovému kroku měli žalovaní ostatně souhlasné vyjádření 95 % ostatních vlastníků jednotek. Závěr okresního soudu, že vytápění bytů v domě tvoří vzájemně provázaný systém, v němž změna vytápění bytů jediné jednotky zasahuje i do vytápění ostatních bytů, nemá podle žalovaných oporu v provedených důkazech. Vzhledem k těmto skutečnostem žalovaní navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k dalšímu řízení.
5. Žalobce k odvolání žalovaných uvedl, že s jeho obsahem nesouhlasí, odkázal na odůvodnění napadeného rozsudku, s nímž se zcela ztotožňuje. Poukázal zejména na skutečnost, že žalobce žalovaným povolil odpojit jejich byt od rozvodů teplé vody, proto jejich vyúčtování zahrnuje pouze základní složku ceny za dodávku této služby, v případě rozvodů ústředního vytápění však žalovaní svůj byt odpojili bez souhlasu žalobce a bez odpovídajícího pravomocného stavebního rozhodnutí. Z tohoto důvodu jim žalobce v letech 2016 a 2017 účtoval náklady za dodávku služby v rozsahu základní složky a také složky spotřební, která byla určena náhradním způsobem, neboť indikátory spotřeby byly žalovanými odpojeny. Žalobce při vyúčtování postupoval v souladu se zákonem č. 67/2013 Sb. a vyhláškou č. 269/2015 Sb., správnost jeho postupu byla podpořena soudními rozhodnutími vydanými v předchozím sporu se žalovanými, v němž se domáhal totožného nároku za předcházející období. Odvolací námitky žalovaných se podle

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Havlínová.

(K.ř.č. 1 - rozsudek - 3. strana)

názoru žalobce stále opakují a žalovaní neberou žádný zřetel na skutečnost, že jejich mylný výklad jednotlivých zákonných ustanovení odmítly soudy všech stupňů soudní soustavy, a to včetně Ústavního soudu ČR.

6. Jde-li o výrok o náhradě nákladů řízení, má žalobce za to, že okresní soud nevzal v potaz veškeré úkony právní služby, které advokát žalobce v řízení učinil. Zejména se jedná o jeho podání ze dne 22. 5. 2018, jímž k výzvě soudu reagoval na podání žalovaných ve věci, a dále o účast na jednání okresního soudu dne 12. 3. 2019, které přesáhlo celkem čtyři hodiny, advokátu proto náleží odměna za další dva úkony právní služby. Správně by proto měly být žalobci přiznány náklady řízení spočívající v odměně a náhradách jeho advokáta v rozsahu patnácti úkonů právní služby v celkové výši 111 901,49 Kč. Žalobce proto navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výroku I. jako věcně správný potvrdil a změnil jej pouze v části výroku II. o nákladech řízení ve smyslu námitek žalobce, jemuž budou zcela přiznány i náklady odvolacího řízení.
7. Krajský soud v Ústí nad Labem jako soud odvolací přezkoumal rozsudek okresního soudu v celém jeho rozsahu, přezkoumal též řízení jeho vydání předcházející, a dospěl k závěru, že odvolání žalovaných není důvodné. Úvodem odvolací soud poukazuje na skutečnost, že mezi žalobcem a žalovanými probíhal u Okresního soudu v Mostě pod sp. zn. 33 C 274/2015 spor o obdobný finanční nárok spočívající v požadovaném nedoplatku za vyúčtování služeb spojených s užíváním téhož bytu za předchozí kalendářní roky 2013 až 2015, v němž se žalovaní bránili nároku žalobce obsahově totožnými námitkami jako v projednávané věci. Vyhovující rozsudek Okresního soudu v Mostě ze dne 31. 10. 2016, č. j. 33 C 274/2015-96, byl k odvolání žalovaných potvrzen rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 12. 2017, č. j. 12 Co 123/2017-143, a dovolání žalovaných podané proti rozsudku odvolacího soudu bylo odmítnuto usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 22. 1. 2019, č. j. 26 Cdo 2058/2018-210. Žalovaní následně neuspěli se svými námitkami ani v řízení před Ústavním soudem ČR, který usnesením ze dne 21. 1. 2020, sp. zn. IV. ÚS 1102/19 ústavní stížnost žalovaných podanou proti shora označenému rozhodnutí Nejvyššího soudu odmítl. Odvolací soud pro stručnost zcela odkazuje na právní závěry obsažené ve shora označených rozhodnutích soudů všech stupňů, které jsou účastníkům známy a jsou bez dalšího aplikovatelné i v poměrech projednávané věci, neboť právní postavení účastníků od vydání předmětných rozhodnutí nedoznalo žádných změn a uplatněný nárok se týká týchž právních vztahů, pouze za časově následující období. V projednávané věci dospěl okresní soud po provedeném dokazování ke správným skutkovým zjištěním ohledně dodávek služeb spojených s užíváním bytu, jejich cen a vyúčtování za jednotlivé kalendářní roky, správně zohlednil i výši dílčích záloh hrazených žalovanými. Okresnímu soudu je nutno vytknout jediné pochybení, a sice že pominul existenci vyúčtování služeb za rok 2017, k němuž došlo ještě před vyhlášením napadeného rozsudku. Za takové situace již nebylo možné přiznat žalobci na uplatněný nárok částku odpovídající souhrnu neuhrazených záloh, ale pouze výsledek vzniklý provedeným vyúčtováním (viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 2. 2003, sp. zn. 17 Co 398/2001, in Soudní rozhledy, 2004, č. 2 – Z podstaty vzájemného vztahu záloh na služby poskytované s užíváním bytu na straně jedné a vyrovnávání úplaty za služby po jejich konečném vyúčtování na straně druhé vyplývá, že nemohou obstát vedle sebe. Je proto vyloučené domáhat se placení záloh, byla-li již stanovena konkrétní výše úplaty.). Odvolací soud proto doplnil dokazování vyúčtováním služeb za rok 2017 ze dne 13. 3. 2018 a na jeho základě dospěl ke zjištění, že žalobci vznikl nárok na úhradu vzniklého nedoplatku ve výši 69 929,60 Kč, avšak vzhledem k nepřipustnému návrhu na změnu, resp. rozšíření žaloby, lze žalobci z tohoto právního důvodu přiznat pouze nárok uplatněný žalobou, tedy částku 62 282,40 Kč.
8. K odvolacím námitkám žalovaných odvolací soud dodává, že pro právní posouzení věci je zcela zásadní povaha vlastnictví bytové jednotky, které je ze zákona neoddělitelně spojeno s vlastnictvím společných částí bytového domu, v němž se bytová jednotka nachází (§ 1159 nového občanského zákoníku). Již z tohoto důvodu nelze na bytovou jednotku z hlediska

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Havlíková.

(K.ř.č. 1 - rozsudek - 4. strana)

právních vztahů nahlížet jako na samostatnou a na svém okolí zcela nezávislou věc, neboť ta neexistuje sama o sobě, ale je integrální součástí bytového domu. Proto i dodávky základních služeb spojených s užíváním bytů v takovém domě jsou přímo ze zákona koncipovány jako společné dodávky probíhající prostřednictvím jednotné inženýrské sítě, a to na základě smluv, k jejichž uzavření je společenství vlastníků jednotek přímo ze zákona zmocněno (dříve podle § 9a zákona č. 72/1994 Sb., o vlastnictví bytů, nyní podle § 1196 nového občanského zákoníku). Tomu odpovídá i oprávnění a de facto i povinnost společenství tyto dodávky služeb rozúčtovat mezi jednotlivé vlastníky bytových jednotek podle zákonem stanovených pravidel. Je nepochybné, že každý faktický zásah do společné rozvodné sítě se nedotýká jen té které konkrétní bytové jednotky, s níž takový zásah bezprostředně souvisí, ale má vliv i na další jednotky a celý bytový dům, což se týká mimo jiné i dodávek tepla, resp. vytápění bytových jednotek. Proto zákon stanoví poměrně přísné podmínky, za nichž může ke změně způsobu vytápění dojít, ty však v posuzované věci splněny nebyly. Žalovaní proto byli i v posuzovaném období důvodně žalobcem zahrnuti do rozúčtování služeb spojených s užíváním bytu, a to i v případě dodávek tepla s povinností k úhradě tzv. základní složky a složky spotřební. Výše nároků žalobce odpovídá rozdílu mezi cenou vyúčtovaných služeb za konkrétní kalendářní rok a žalovanými zaplacenými zálohami, v případě roku 2017 v důsledku nepřipustěného návrhu na změnu žaloby byla předmětem řízení částka nižší, konkrétně 62 282,40 Kč.

9. Lze proto uzavřít, že právní povaha nároku žalobce uplatněná v tomto řízení má svůj základ v existenci spoluvlastnictví žalovaných ve vztahu k bytové jednotce, v existenci žalobce jako ze zákona vzniklého společenství bytových jednotek, které je rovněž ze zákona oprávněno sjednávat dodávku základních služeb spojených s bydlením a cenu takto dodaných služeb je oprávněno rozúčtovat mezi jednotlivé vlastníky bytových jednotek, opět podle zákonem stanovených pravidel. Ta sice umožňují na základě řádně provedené změny způsobu užívání konkrétní bytové jednotky tuto vyjmout z rozúčtování tzv. spotřební složky dodávek tepla, k takové změně, která je podmíněna vydáním nového stavebního povolení a souhlasem všech vlastníků bytových jednotek, však v posuzované věci nedošlo. Je přitom bez významu, že právní poměry účastníků byly založeny dnes již zrušeným zákonem č. 72/1994 Sb., o vlastnictví bytů, neboť nahrazující právní úprava bytového spoluvlastnictví obsažená v občanském zákoníku (zejména § 1189 odst. 1, § 1190 a 1194 odst. 1) vychází ze stejných principů a zásad. Zákon č. 67/2013 Sb., kterým se upravují některé otázky související s poskytováním plnění spojených s užíváním bytů a nebytových prostorů v domě s byty, pak v souvislosti s přijetím nového občanského zákoníku žádných změn nedoznal. Okresní soud proto dospěl ke správnému závěru, že žalobce při vyúčtování dodávek služeb postupoval v souladu s platnou právní úpravou, když do vyúčtování zahrnul náklady, které přímo odpovídají dodaným službám, a při volbě způsobu rozúčtování těchto nákladů postupoval ve vztahu k žalovaným správně, pokud na byt žalovaných pohlížel jako na bytovou jednotku odpojenou od dodávek teplé užitkové vody (s povinností k úhradě základní složky nákladů) a současně jako na součást otopné soustavy v domě (s povinností k úhradě základní i spotřební složky nákladů na teplo). Vyhověl-li okresní soud nároku žalobce na úhradu nedoplatku vyúčtování za rok 2016 a přiznal-li současně žalobci nárok odpovídající části nedoplatku vyúčtování za rok 2017, rozhodl věcně správně.
10. Okresní soud při rozhodování o náhradě nákladů řízení správně vyšel z plného procesního úspěchu žalobce ve věci (§ 142 odst. 1 o. s. ř.), důvodně mu proto přiznal plnou náhradu nákladů řízení, avšak při určení jejich výše zčásti pochybil. Okresní soud totiž opomněl přiznat žalobci odměnu advokáta za písemné podání ve věci samé – vyjádření ze dne 22. 5. 2018, jímž žalobce reagoval na výzvu okresního soudu k podání vyjádření k námitkám žalovaných, a dále nesprávně stanovil odměnu advokáta za úkon právní služby spočívající v účasti na jednání okresního soudu dne 12. 3. 2019, které přesáhlo dobu dvou hodin. V takovém případě náleží advokátu podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu odměna za dva úkony právní služby. Odvolací soud nepřisvědčil odvolací námitce žalobce, že předmětné jednání přesáhlo dokonce čtyři hodiny, a že

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Havlínová.

(K.ř.č. 1 - rozsudek - 5. strana)

advokátu proto náleží odměna za další započaté dvě hodiny, neboť z obsahu protokolu z jednání vyplývá, že jednání bylo přerušeno polední pauzou na oběd, která trvala nejméně 30 minut, celková doba jednání tak nepřesáhla v souhrnu čtyři hodiny.

11. Žalobci proto náleží odměna jeho advokáta za celkem jedenáct úkonů právní služby, z toho pět úkonů s odměnou 6 140 Kč (převzetí zastoupení, předžalobní výzva ze dne 15. 9. 2017, podání žaloby, účast na jednání okresního soudu dne 20. 3. 2018 a podání návrhu na rozšíření žaloby o další částku 10 428,40 Kč) a šest úkonů po 6 540 Kč (vyjádření ve věci samé z 22. 5. 2018, účast na jednání soudu dne 19. 6. 2018, podání návrhu na rozšíření žaloby na celkovou částku 143 488 Kč, účast na jednání okresního soudu dne 20. 11. 2018 a dne 12. 3. 2019, které přesáhlo dobu dvou hodin), k tomu jedenáct režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, náhrada cestovného ke čtyřem jednáním okresního soudu v celkové výši 4 389 Kč (při ujeté vzdálenosti na každé ze čtyř cest z Prahy do Mostu a zpět po 190 km, při průměrné spotřebě použitého vozidla 5,7 litru motorové nafty na 100 km a ceně pohonných hmot a paušální náhradě za ujetý kilometr dle vyhlášky č. 463/2017 Sb. za cesty v roce 2018 a vyhlášky č. 333/2018 Sb. za cestu v roce 2019), náhrada za promeškaný čas na cestě k jednáním okresního soudu podle § 14 advokátního tarifu v rozsahu čtyřikrát šest půlhodin po 100 Kč, náhrada za daň z přidané hodnoty ve výši 16 806 Kč (§ 137 odst. 1, 3 o. s. ř.) a zaplacený soudní poplatek ve výši 6 790 Kč, celkem 96 835 Kč.
12. Ze shora uvedených důvodů proto odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil a změnil jej pouze v části výroku II. o nákladech řízení stanovením správné výše jinak důvodně přiznané náhrady těchto nákladů (§ 220 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.).
13. V řízení před odvolacím soudem žalovaní se svým odvoláním neuspěli, jsou proto povinni nahradit žalobci náklady, které vynaložil v souvislosti s řízením o podaném odvolání (§ 142 odst. 1, § 224 odst. 1 o. s. ř.). Ty představují odměnu advokáta žalobce za dva úkony právní služby podle § 7 bod 5. advokátního tarifu po 6 540 Kč (za podání vyjádření k odvolání a účast na jednání odvolacího soudu dne 29. 1. 2020), odměnu advokáta žalobce za jeden úkon právní služby s poloviční sazbou odměny za 3 270 Kč (za účast na jednání odvolacího soudu dne 12. 2. 2020, při němž byl pouze vyhlášen rozsudek), náhradu tří režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 advokátního tarifu, cestovné ke dvěma jednáním odvolacího soudu v celkové výši 2 136 Kč (při ujeté vzdálenosti na každé cestě z Prahy do Ústí nad Labem a zpět 178 km, při průměrné spotřebě použitého vozidla 5,7 litru motorové nafty na 100 km a ceně pohonných hmot a paušální náhradě za ujetý kilometr dle vyhlášky č. 358/2019 Sb.), náhradu za promeškaný čas v rozsahu dvakrát čtyři půlhodiny po 100 Kč (§ 14 advokátního tarifu) a náhradu za daň z přidané hodnoty ve výši 4 239 Kč (§ 137 odst. 1, 3 o. s. ř.), celkem 24 425 Kč. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce (§ 149 odst. 1, § 160 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR za podmínek uvedených v ustanovení § 237 a § 238 o. s. ř. Dovolání se podává prostřednictvím okresního soudu, který rozhodoval v prvním stupni. Přípustnost dovolání (§ 237 až 238a o. s. ř.) je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Ústí nad Labem 12. února 2020

Mgr. Jiří Vild v. r.
předseda senátu

Markéta
Havlíková

Digitálně podepsal
Markéta Havlíková
Datum: 2020.03.30
15:08:32 +02'00'

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Havlíková.

(K.ř.č. 1 - rozsudek - 6. strana)